

Bayer Zsolt: A tiszta Árva vármegyében

2015 március 12. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

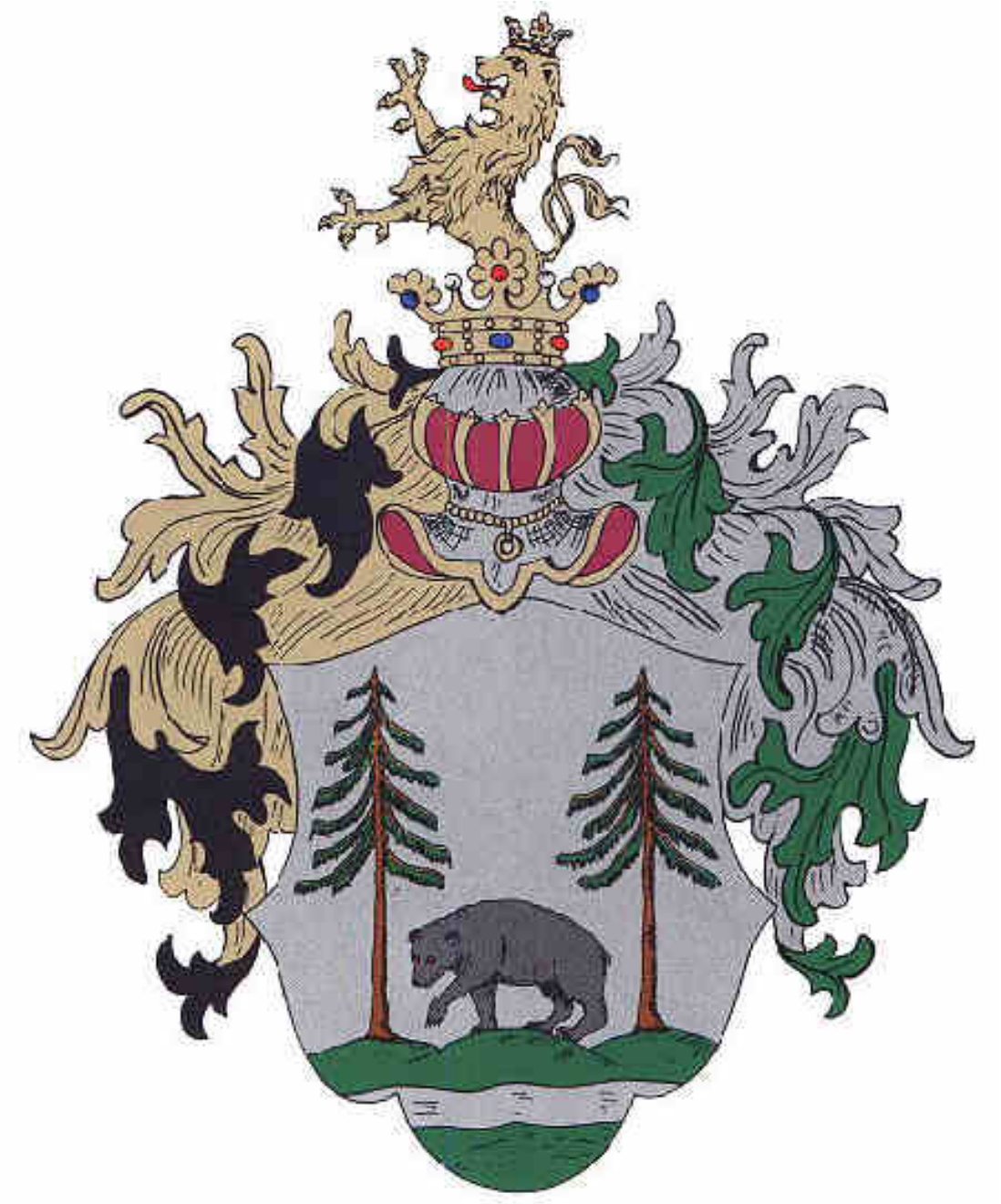
Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Hej, nehéz ám csak úgy fölmenni a kicsi, szegény és gyönyör? Árva vármegyébe! Két sudár feny? és egy medve – csak ennyit lehetett rajzolni Árva vármegye régi címerébe.

Árva vármegye messzi van ám, olyan messzi, hogy még talán sárkányok, óriások, manók és koboldok földjén is át kell kelnie annak, aki oda vágyik éppen, kicsi, szegény és gyönyör? vidékre, a régi Magyarország legeldugottabb, legcsöndesebb szögletébe.

S ha esetleg mégsem kell átkelni a sárkányok, óriások, manók és koboldok földjén, mert ?kegyelme sárkány úr is meg manó úr is elköltözött réges-régen messzire, múlt századi írók és garabonciások köpönyege alá, akkor is át kell kelni bizony vagy Turóc, vagy Liptó vármegyén, arrafelé pedig egészen varázslatos dolgok is megtörténhetnek.

Például az ember fia, az utazó, ki el sem tervezett semmit el?re, s életét ezentúl a p?re útnak, a soha meg nem érkezésnek kívánja szentelni, egyszer csak, de tényleg csak egyetlenegyszer nem figyel oda, s máris ott áll Hibbe kell?s közepén.

Több baj is bír lenni azzal, azzal a Hibbe közepén állással.

„Mint az szomjú szarvas, kit vadász rettentett, / Hegyeken, völgyeken széllel mind kergetett, / Rí, leh, s alig vehet szegény lélegzetet, / Keres kútfejeket, // Úgy keres, Úristen, lelkem most tégedet, / Szerte mind kiáltván az te szent

nevedet, / Szabadulására hogy onts kegyelmedet, / Mint forrásfejedet.”

Ez az egyik baj… Hogy Balassi Bálint bármikor megfoghatja a kezed.

Mert elesett Balassi Bálint, s belehalt Esztergom alatt 1594. május 30-án a néhány nappal korábban dics? rohamban szerzett sebeibe. Elesett Balassi Bálint a törökkel vívott „hosszú háborúban”, mert két dolgot határozott el er?sen magában: vagy visszaszerzi vitézségével birtokait és jó hírét, vagy h?si halált hal, s vérrel mossa le minden vétkét.

Úgy szokott lenni, hogy el kell esni mégiscsak inkább. Jobban szereti valamiért a Jóisten is a látványosabb megoldásokat. Elesett Balassi Bálint, és elhozták tetemét Hibbe katolikus templomába. Azóta nagyobb a csönd idebent. Mert hát gyakorta társalkodik Bálint az Úrral – s bizony mindig az Úr jön el Hibbére ?hozzá.

Ha jeles ünnep van, beülnek a félhomályba, az utolsó padba, miután elmentek mind a hívek, lelkükben a megváltás nehéz, felemel? ígéretével. Hétköznapokon meg sétálnak egyet olykor a templom körül, vagy körbejárják a „f?teret”, és eltársalkodnak arról a megváltásról. No, ha ?k arról társalkodnak, akkor mir?l fogunk mi, korunk h?sei, ha odajutunk egyszer egyáltalán?

„Segéll meg engemet, én édes Istenem! Reménteleségben ne hagyj elsillyednem, / Ím minden elhagyott, nincsen hová lennem, / Nem tudok mit tennem.”

No, mi hagyott el minket vajon, erre feleljen kend, vitézl? Balassi Bálint kapitány uram! S hol lészen méltóságunk, önbecsülésünk, büszkeségünk s alázatunk bástyája, amely alatt majd mi is lemoshatjuk vérrel a vétket, életünk minden vétkét? Vagy lemoshatjuk könnyel legalább a nagyját, csak mert megalkuvó kor ez a miénk? – megalkuvó is meg langyos is, a h?siességnek kifejezett ellensége.

Nincsen már üres, méltó bástya.

Ett?l féltünk, vitézl? Balassi uram – ett?l féltünk olyan nagyon cudarul.

S aztán baj még Hibbén, hogy éppen olyan a „f?tér”, mint messzi Erdélyben Torockó falucskáé.

Mert hát itt is szász bányászok alapították a mindent. S ha elnézi a garabonciás Hibbe meg Torockó egyformaságát, gyönyör?ségét, akkor hajlamos azt gondolni, hogy mégsem volt valami okos dolog azt tenni, amit tenni sikerült mivelünk. És juszt se magyarázom meg jobban! Aki érti, érti; aki meg nem érti, ezt mondja legalább: „Én édes hazám, te jó Magyarország, / Ki kereszténységnek viseled paizsát, / Viselsz pogány vérrel festett éles szablyát, / Vitézl? oskola, immár Isten hozzád! (…) Ti is rárószárnyon járó hamar lovak, / Az kiknek hátokon az jó vitéz ifjak / Gyakorta kergetnek s hol penig szaladnak, / Adassék egészség már mindnyájatoknak! (…) Igaz atyámfia s meghitt jó barátim, / Kiknél nyilván vadnak keserves bánatim, / Ti jutván eszembe hullnak sok könnyeim, / Már isten hozzátok, jó vitéz rokonim!” Ezen ugyanis nincs mit nem érteni.

S bizony, feltehet?leg Fels?lehotán sem lehet összefutni sok érthetetlenséggel. Fels?lehota valamivel egyszer?bb hely, mint mondjuk New York. Ez abból is látszik mindjárt, hogy lényegesen kevesebb repül?gép landol Fels?lehota határában a gazos legel?n, mint odaát az óceán túlsó partján.

Viszont – legalábbis a tudomány jelenlegi állása szerint – szinte riasztó, hogy New Yorkban mennyivel kevesebb az Abaffy-kastély, mint Fels?lehotán! Ha csak egyszer is kiírják majd a települések versenyét aszerint, hogy hol van több Abaffy-kastély, az ötszázhúsz lelket számláló Fels?lehota megalázó módon fogja maga mögé utasítani a tízmilliós metropolist! S addig is, amíg kiírják ezt a versenyt, mi álljunk meg itt egy pillanatra! Mert mégiscsak Abaffy János árvai várkapitány birtoka volt ez hajdanán, kinek utódai egészen a 20. század közepéig éltek itt. Itt. Nem ott. S egyáltalán nem rajtuk múlott, hogy ma már nem itt élnek. Hanem – feltehet?leg – kitántorgott közülük is pár Amerikába, s már a harmadik generáció lelkében ciripel árván a lehotai tücsök, s azt ciripeli, hogy megevett a fene valamit.

De nem árulja el, hogy mit. Bölcs ugyanis a tücsök – s meghagy valami sóvárogni-, sírni-, búslakodnivalót a léleknek is. S ha a lélek rádöbben, hogy az egykori Abaffy-kastély annyira „egykori”, hogy 1580-ban épült, akkor helyben is vagyunk. Illetve: van a lélek. Akkor mindjárt akad Lehotán is 421 évnyi kacagni- meg zokognivalója.

S ez még „csak” Lehota! A kicsi, szegény és gyönyör? Árva vármegye még csak ezután következik! No várj csak,

hogyan is kezdjem elmesélni…? Úgy döntöttek egyszer itt is az emberek, hogy majd ?k leigázzák a természetet. Volt ugyanis az embereknek egy ilyen korszakuk. Elment nekik végképpen az eszük, osztályharcban kezdtek gondolkodni, leköpdösték az Istent, és kitalálták, a természet arra van, hogy ?k leigázzák. Kitalálták, hogy remek jó móka lesz, ha a folyók visszafelé folynak, és úgy általánosságban az lesz majd az igazi, ha az egész világmindenség áramot termel, az áram meg belemegy a lakótelepi lakások szobájába, meghajtja a tévét, és attól kezdve lehet nézni Karel Gottot meg Korda Györgyöt.

Ezt találták ki az emberek, szegények, és mindjárt munkához is láttak. Földuzzasztották a Vág vizét, csináltak nagy mesterséges tavakat, amelyek elöntöttek mindenféle haszontalan, idejétmúlt lomot. Elöntöttek falvakat, templomokat, öreg temet?ket – létezések, hitek ezeréves színtereit. Odalett Boldogasszonyfalva, de mit nekünk Boldogasszonyfalva, hiszen mi történt itt azonkívül, hogy Magyarországon el?ször itt fogadták el a Gergely-naptárt, vagyis itt kezd?dött minálunk a modern id?számítás.

Odalett Szentmária is meg a párisházi várkastély, meg még öt másik várkastély – odalettek mindenféle dolgok. Aztán egyszer csak lelkiismeret-furdalása támadt az Úrnak, hogy mindezt hagyta, és azóta itt tölti a csöndes ?szöket, bennük a roppant, mély csönd? árvai éjszakákat.

Olyan lett az Isten itt nagy ?szökön, mint valami Robinson. Sorra látogatja még a víz alatti falucskákat is, a víz alatti templomokat is, áldást oszt a régen halottaknak – és magányosnak érzi magát nagyon. Aztán sürög-forog idefent a bágyadt napsütésben. Gondozza az öreg, elárvult sírokat – hej, ugyan nagyon árvák lettek a sírok idefent a kicsi, szegény és gyönyör? Árva vármegyében! –, gyomlálja a Kálvária ösvényét, gyomlálja el nem múló szorgalommal, kínos pedantériával, hiszen soha senki sem fog már azon az ösvényen fölmenni ?hozzá. Tesz-vesz, rakosgat a templomban, a világ legcsöndesebb templomában, Robinson templomában, a néhai Szlanica falucska szigetre került, nyáj nélkül maradt, fecskesóhajjal bélelt templomában. Tesz-vesz az Isten, rakosgat, leporolgat b?nöket, emberekét is meg a sajátjait is, aztán emlékeket, csupa szépet, kedveset, parasztok életével díszeset, megmetszi a régi rózsatöveket, amelyek nem hajtanak virágot valamiért még ?neki sem, vezekel az Isten, és próbálja túlélni a világot, amelyet minekünk létrehozott…

És estébe hajlik majd a létezés Szlanica falu felett. Körbecsókolják a víz alatti házakat, utcácskákat, titokban váltott valamikori pillantásokat a furcsa tekintet? halak, s a sziget temploma elé kiül kertészkötényében az Úr.

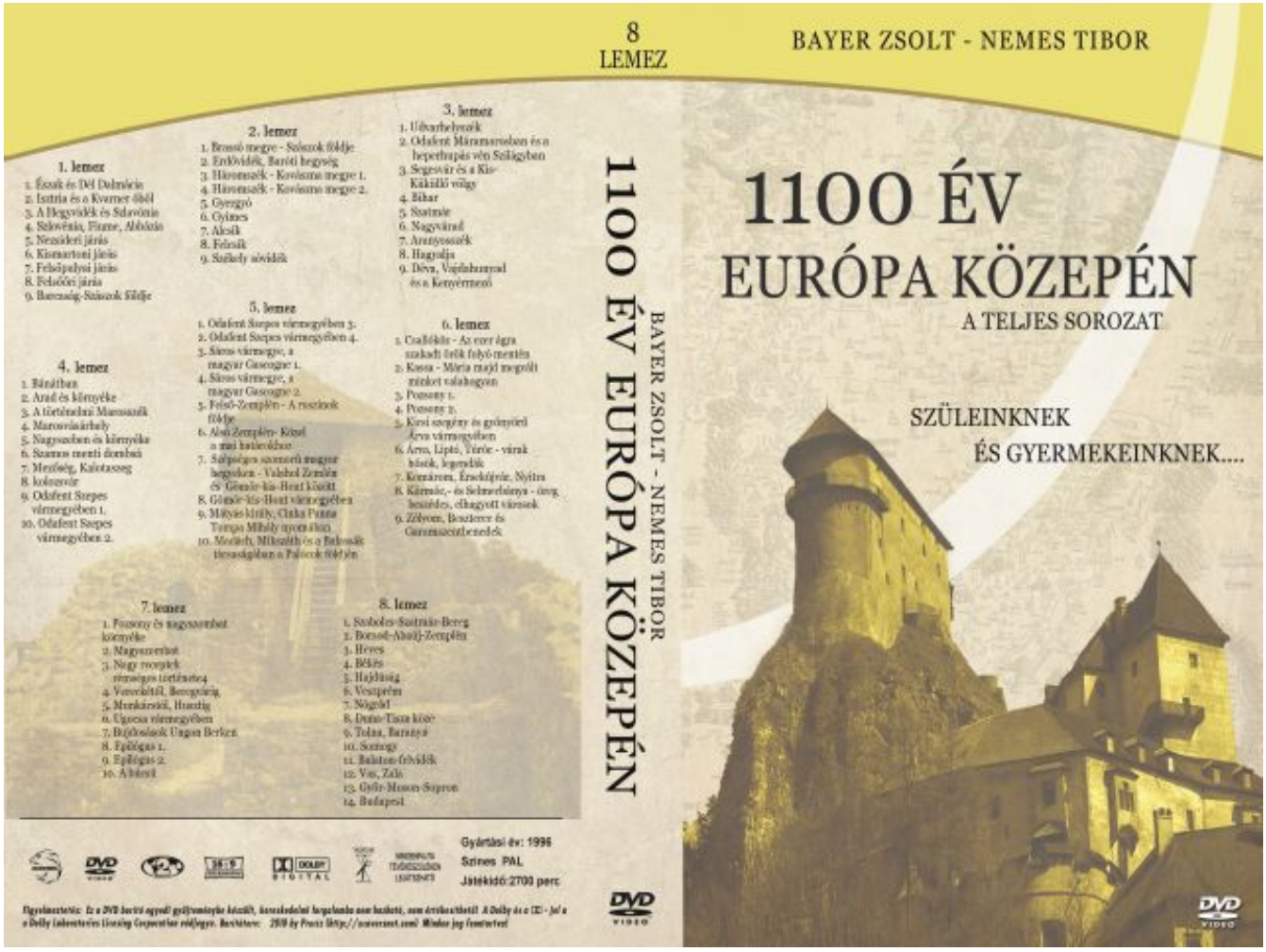
Valaki van ilyenkor vele.

Egy férfi, aki itt született a néhai Szlanica falucskában. Szabó Ervin az a férfi.

Könyveket hoz az Úrnak – talán csak megszokásból vagy udvariasságból.

Az Úr megköszöni, találomra belelapoz egy szép, öreg Bibliába, elmosolyodik – aztán nekilátnak végre kedvenc id?töltésüknek. Nagyokat hallgatnak ?k ketten, a sziget temploma el?tt. S egy messzir?l, nagyon messzir?l jött kutyaugatás kézzelfoghatóvá varázsolja a csöndet.

Elpihen kicsit a két öreg. A bánat és a lelkiismeret-furdalás.

A Bayer Zsolt által készített 1100 év Európa közepén cím? filmsorozat 52. részének szövege.

Bayer Zsolt - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

Ajánló